

[A. C. D. Petersen.]

Arbejde, men jeg vil henstille, om det ikke var muligt at faa sat lidt større Fart, om jeg saa maa sige, paa dette Arbejde. Jeg tror, det er paa høje Tid, man bliver klar over, hvorledes man skal behandle de Trafikproblemer, som de danske Privatbaner rummer.

Ovre i mit Amt, hvor vi slet ikke har nogen Statsbane — det vil sige, vi har ganske vist noget af en Statsbane, men den drives sammen med Privatbanerne dér —, er dette Problem af overordentlig stor Betydning og trænger sig stærkt paa. De sydfynske Jernbaner har i sin Tid været en Institution, som baade var vel ledet og ogsaa i høj Grad økonomisk ledet. Jeg skal ikke sige — dertil strækker min Indsigt sig ikke —, at det er Ledelsen, det skorter paa; det kan man vel næppe med Rimelighed antage, da det, at de gaar daarligt, jo ikke er et Fænomen, der knytter sig alene til disse Baner, men praktisk talt til alle Landets Privatbaner og maaske i endnu højere Grad til De danske Statsbaner. Naar Banespørgsmaalet er af saa stor Betydning for vort Land, som det er — Jernbanerne kan dog endnu ikke helt undværes —, er det efter min Mening helt urimeligt, at et enkelt Amt først maa bære Underskuddet for sin egen Jernbanes Trafik og dernæst deltage med de andre Skatteydere i Underskuddet for Statsbanerne i andre Egne af Landet. Der vilde ikke være noget mere rationelt, end at Staten overtog Banerne.

Lad mig indskyde den Bemærkning, at den private Kapital, som jo før har været velforrentet i de sydfynske Jernbaner, for lang Tid siden er annulleret, og jeg tror, at Kommunerne vilde være overmaade veltilfredse, hvis de ogsaa kunde faa deres annulleret, for det betyder kun store Udgifter for dem. Det er imidlertid ikke alene af Hensyn til Kommunernes Økonomi — hvad der i sig selv vilde være en god Begrundelse —, at dette Spørgsmaal snart bør løses, men ogsaa fordi Faremomentet ved disse Baner synes at antage Former, som maa paakalde det offentliges Opmærksomhed. Jeg er heller ikke paa dette Omraade sagkyndig og maa foreløbig holde mig til, at Forholdene er under en saadan Kontrol, at der ikke kan ske nogen Katastrofe; men man behøver ikke at være Fagmand for, naar man kører med nogle af vore Jernbaner derovre, at mærke saadanne Ujævnheder i Banelegemet, at man en Gang imellem skulde tro, at Toget godt kunde løbe af Skinnerne.

Det er forstaaeligt, at man, saa længe

der foregaar Overvejelser angaaende disse Baners Fremtid, som maaske skal lægges om paa en helt ny Basis, ikke anlægger nye Spor og ikke iværksætter alle de store, nye, kostbare Arbejder, som er nødvendige. Men det er maaske efterhaanden et Spørgsmaal — jeg vil gerne sige det i saa skaansomme Ord som muligt —, om Materiellet er forsvarligt. Der er ikke sjælden Togstandsninger midt paa Linien — det tekniske Udtryk er vist: Nedbrydning af Toget —, saaledes at man maa tilkalde Biler og befordre Passagererne med dem. Det er højst ubehageligt for de rejsende, der skal videre, og det vidner da ogsaa om, at Materiellet ikke er i en saadan Orden, at det er helt forsvarligt at vedblive at køre med det, som det er.

Men, som sagt, jeg bebrejder ikke Ledelsen, at den gør det, for den maa naturligvis tage Hensyn til de økonomiske Interesser, saa længe det er forsvarligt at tage disse Hensyn, og det maa jeg vel foreløbig slutte at det er. Teknikerne siger jo god for Ledelsen — i hvert Fald foreligger der ikke for mig noget, der tyder i anden Retning —, og jeg angriber derfor ikke nogen. Men det foreliggende Forhold indeholder dog en Opfordring til, at Spørgsmaalet tages op med størst mulig Interesse og saa hurtigt som muligt, saa at man kan komme til Ende med det og vide, hvor man staar.

I denne Forbindelse vil jeg gerne omtale Funktionærernes Forhold. Gennem mange Aar har Funktionærerne Gang efter Gang spurgt, ikke mindst os Rigsdagsmænd: Hvordan gaar det egentlig med os? Kan vi stole paa, at vore Pensioner er effektive? Det er maaske et stort Spørgsmaal. Kan vi stole paa, at vi ikke en skønne Dag bliver arbejdsløse? Kan vi ordne vore Boligforhold saaledes, at det kan være betryggende for os og vor Familie, eller kan vi vente at blive forsat til en anden Egn? Mange af disse Mennesker er i en Alder, hvor det ikke er saa morsomt at skifte Bolig og komme til fremmede Egne, og det er derfor naturligt, at dette Spørgsmaal optager dem stærkt. Jeg vil derfor sige til den højtærede Trafikminister, at ogsaa af Hensyn til alle disse Funktionærer vilde det være overmaade formaalstjenligt, om man snart kunde komme til Ende med Overvejelserne.

Der er endnu en Ting, som efter min Mening gør, at det ikke gaar an at vente alt for længe. Der foregaar store Overvejelser ogsaa i Sydfyn med Hensyn til Anlæg og Forbedring af Vejnettet, og der